

Arrest

nr. 287 046 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 maart 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 10 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 29 oktober 2020 en in Oostenrijk op 4 februari 2021 (Eurodac).

Op 22 maart 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 22,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Op 29 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/03/2021
Overdracht CGVS: 27/05/2021

U werd op 16 mei van 14u10 tot 18u24 tijdens een persoonlijk onderhoud gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Meester Piet Heyvaert was loco Meester Catherine Van Cutsem aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, Q.(...) G.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun, stam Shinwari, substam Hasankhail. U bent soennitisch moslim. U bent volgens de leeftijdstest geboren op 1 januari 2001 in het dorp Sheekha, in district Deh Bala te provincie Nangarhar. U heeft daar tot 6 jaar geleden gewoond. Dan bent u wegens de opkomst van Daesh (Islamitische Staat) met uw familie verhuisd naar het dorp Gagra, dat zich in hetzelfde district bevindt. U woonde op beide plekken met uw ouders, uw 6 broers, zus en schoonzus. U heeft twee broers die reeds gestorven zijn. A.(...) G.(...) is in 2019 gestorven aan een hartziekte. S.(...) G.(...) is eind 2019 neergeschoten door Daesh. Hij studeerde aan de Zarat-landbouwschool die tot de overheid toebehoorde. Daesh heeft hem bedreigd en gezegd dat hij de landbouwschool moest verlaten, maar hij heeft de bedreiging genegeerd. Op een nacht voor de “Eid” was uw broer het veld aan het irrigeren toen hij doodgeschoten werd door Daesh. U bent zelf niet naar school gegaan, maar wel naar de madrasa waar u drie jaar les heeft gevolgd. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In Afghanistan was u schaapherder.

U verklaart dat u problemen had met Daesh. Op een dag was u uw dieren aan het hoeden bij de Rishai heuvel, toen u plots een luide knal hoorde. U wist niet wat er was gebeurd, maar u zag kort daarop dat twee leden van Daesh gedood waren door een drone-aanval. Een maand later arresteerde Daesh een persoon genaamd Z.(...) H.(...) Hij werd door Daesh beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de drone-aanval. Z.(...) H.(...) was een maand lang vermist tot zijn lichaam in een kuil in Papeen werd teruggevonden. Hij was gefolterd en zijn keel was overgesneden. Tijdens die maand opsluiting had Z.(...) H.(...) uw naam en de naam van enkele dorpingen aan Daesh doorspeeld. Vijfentwintig tot zevenentwintig dagen later ontving u een oproepingsbrief van Daesh. In de brief stond dat als u zich niet presenteerde, u dan geen reden had om te klagen. Uw vader en maternale oom raadden u aan niet te gaan naar Daesh, maar dat het beter was te schuilen in het huis van uw tante in Shpola. U bleef daar een week, waarbij u het huis geen enkele keer heeft verlaten. Na een week daar te hebben verbleven besloot u het land te ontvluchten via de kofferbak van een auto.

U bent een tweetal weken na de “grote eid” (offerfeest) van 2020 uit Afghanistan vertrokken. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Servië en enkele andere onbekende landen. U heeft zowel in Bulgarije op 29 oktober 2020 als in Oostenrijk op 4 februari 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde desondanks door naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan beide landen, maar zij weigerden dit. U kwam aan in België op 9 maart 2021 en diende hier een dag later uw verzoek in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door Daesh vanwege deze beschuldigingen omtrent spionage. Daarnaast vreest u ook de familieleden van de slachtoffers van Daesh. Na uw vlucht heeft Daesh uw vader eenmaal lastiggevallen. Verder is er niets meer gebeurd.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u uw eigen taskara, de taskara en het paspoort van uw vader, een certificaat van de landbouwschool van uw broer, de oproepingsbrief van Daesh gedateerd op 15/09/1441 (omzetting naar westerse kalender 8/05/2020), een foto en video van uw eigen diplomautreiking, papieren van de Belgische politie inzake verlies van uw annex 26, en een enveloppe afgegeven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u vervolgd wordt door Daesh vanwege een verdenking van spionage.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u als minderjarige het land te hebben betreden (CGVS, p. 4). Echter, het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 16 maart 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. U legt als identiteitsbewijs enkel een taskara neer, maar deze kan volgens op het CGVS beschikbare informatie zoals veel Afghaanse documenten makkelijk nagemaakt worden waardoor het CGVS hieraan weinig bewijswaarde kan hechten. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Door een veel jongere leeftijd op te geven in het persoonlijk onderhoud zowel op DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) als op het CGVS heeft u dus getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Immers, de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Deze onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Eveneens merkt het CGVS op dat u voor uw verzoek tot internationale bescherming in België tevens een verzoek heeft ingediend in Oostenrijk en Bulgarije, waarbij u in laatstgenoemd land ook een andere naam en geboortedatum opgaf (zie administratief dossier DVZ). Zo staat u in Bulgarije geregistreerd als S.(...) K.(...), geboren op 14 februari 2006. Tijdens het registratieproces in België verklaarde u dan weer geboren te zijn op 31 mei 2004 (verklaringen DVZ). Bij de vraag waarom u in verschillende landen een andere geboortedatum had opgegeven, verklaarde u het volgende: "Ik heb nooit vingerafdrukken afgegeven in andere EU-landen" (CGVS, p. 4). Eerst en vooral is dit tegenstrijdig met de informatie in uw Dublin-dossier. Ten tweede verklaarde u op een later tijdstip in het onderhoud het tegenovergestelde, namelijk dat u vingerafdrukken had afgegeven in Servië. "Zo snel als ik in Servië ben toegekomen nam de politie mij op en hebben ze mijn vingerafdrukken afgenomen" verklaart u (CGVS, p. 12). Deze verklaring stelt dat u doorheen het interview bewust foutieve informatie heeft gedeeld om de Europese asielinstanties te misleiden. Dit haalt uw reeds aangetaste geloofwaardigheid verder onderuit. Daarnaast is het ook wel opmerkelijk dat u na uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk en Bulgarije toch besloot om door te reizen in plaats van daar de asielprocedure verder te volgen. Ook dit verwijst naar mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht en doet twijfelen aan uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Daesh allesbehalve overtuigend zijn. U komt in wezen niet verder dan blote beweringen wanneer u vertelt over de door u beweerde vluchtaanleiding. Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen. Er kunnen echter verschillende markante inconsistenties en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling plaatsen.

Zo baseert uw vrees zich praktisch uitsluitend op een incoherent geheel van ongefundeerde veronderstellingen die op geen enkele wijze bewezen zijn. Allereerst wordt een zekere Z.(...) H.(...), een dorpeling, door Daesh beschuldigd van spionage ongeveer een maand na een drone-aanval in de buurt waarbij twee Daesh-leden waren omgekomen. Hierbij dient te worden vermeld dat u niet concreet kan beantwoorden waarom Daesh hem juist beschuldigde en niet iemand anders (CGVS, p. 18).

Volgens uw verklaringen was hij enkel een hoofdverdachte voor deze aanslag omdat hij een herder was en herders zich in de heuvels bevinden en dus de locaties kennen van de Daeshleden (CGVS, p. 20). Doch zijn er geen concrete bewijzen voor dit vermeend oorzakelijk verband. Daaropvolgend verklaart u dat Z.(...) H.(...) uw naam heeft doorgegeven aan Daesh nadat ze hem hadden meegenomen en mogelijk gefolterd. Echter, bij de vraag hoe u zeker kan weten dat Z.(...) H.(...) uw naam heeft doorgespeeld, moet u toegeven dat u dit eigenlijk niet met zekerheid kan bevestigen. De enige argumentatie die u voorlegt die uw veronderstelling mogelijks zou kunnen ondersteunen, is het volgende: "Nee nee, hij kon mijn naam gegeven hebben, maar ik weet het niet. Tot de arrestatie van Z.(...) H.(...) gebeurde er niets, maar al die dingen gebeurden na de arrestatie." (CGVS, p. 19). Met de 'dingen' die zijn gebeurd bedoelt u het ontvangen van een oproepingsbrief van Daesh een maand nadien, een brief waarvan u zelfs nauwelijks de inhoud kent. Dat u daadwerkelijk door Z.(...) H.(...) aan Daesh verklikt zou zijn voor spionage is twijfelachtig. Ten eerste is deze oproepingsbrief pas 25 tot 27 dagen na de dood van Z.(...) H.(...) afgeleverd. Het is onduidelijk waarom Daesh 25 tot 27 dagen zou wachten met het sturen van een brief naar iemand die beschuldigd wordt van spionage. Ten tweede wordt volgens uw verklaringen Z.(...) H.(...) op geen enkel moment in de brief vermeld, noch wordt er naar hem verwezen (CGVS, p. 19). Ondanks deze relatief lange periode tussen de dood van Z.(...) H.(...) enerzijds en het aankomen van de brief anderzijds bent u er rotsvast van overtuigd dat er een connectie moet zijn tussen de twee. Wederom is er geen concreet bewijs dat deze argumentatie hard maakt. Daaruit voortvloeiend is het eveneens onduidelijk waarom Daesh besloot u een brief te zenden in plaats van u direct mee te nemen, of zelfs direct te doden, zoals ze met Z.(...) H.(...) hebben gedaan. Dit is toch wel heel toevallig, aangezien de brief u waarschuwt voor dreigend gevaar en deze u dus de mogelijkheid biedt om tijdig te vluchten, wat u natuurlijk ook heeft gedaan. Zelf kan u geen verklaring bieden waarom u als enige een brief heeft ontvangen (CGVS, p. 20-21). Als laatste is het ook frappant dat er volgens uw verklaringen buiten het ontvangen van de oproepingsbrief niets concreet meer is gebeurd. Ook na uw vlucht uit Afghanistan heeft uw familie nog nauwelijks problemen ondervonden. Daesh heeft uw vader slechts eenmaal lastig gevallen, maar uw vader ontkende alles en zei dat u zijn zoon niet bent. Na dat ene bezoek is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 8-9). Dit is gezien de reputatie van een groepering zoals Daesh toch wel frappant en uiterst onwaarschijnlijk te noemen. Het is bijgevolg duidelijk dat uw relaas met flarden aan elkaar hangt en zich niet berust op concrete bewijzen of zekerheden.

Ten derde merkt het CGVS een flagrante tegenstrijdigheid op die de oprechtheid inzake uw problemen en de daaropvolgende vrees helemaal onderuit halen. Zo verklaarde u tijdens het onderhoud dat u had met de cel minderjarigen op DVZ dat u problemen had met de taliban, met name dat zij u dwongen om mee te doen met de oorlog (zie administratief dossier DVZ). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid, kan u geen eenduidige verklaring bieden. Eerst blijft u hardnekkig beweren dat u enkel heeft verklaard dat u beschuldigd wordt van spionage door Daesh. Daarna voegt u er plots aan toe dat u toch gezegd heeft dat u problemen heeft met de taliban. "Ze vroegen met wie ik problemen had en ik zei dat ik problemen had met de taliban, ze vroegen geen andere vragen." (CGVS, p 21). Bij de vraag waarom u plots toch taliban aanhaalt terwijl u enkel problemen heeft met Daesh blijft u uiterst wazig in uw antwoord. "Sommige mensen noemen hen Daesh, sommige noemen hen Taliban. Maar hun originele naam is Daesh." (CGVS, p. 21). Uiteindelijk concludeert u dat u toch misschien per ongeluk Taliban heeft gezegd (CGVS, p. 21). Echter, argumentatie als deze houdt gezien uw reeds incoherente relaas geen stand. Zo kan er van iemand die zijn hele leven in de provincie Nangarhar heeft gewoond toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze groeperingen voldoende kan onderscheiden tijdens een persoonlijk onderhoud en ze niet als uitwisselbaar behandelt of interpreteert. Zeker gezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is. Het feit dat u verklaart dat sommige mensen hen taliban noemen en anderen Daesh is geen afdoende verklaring voor zulke frappante tegenstrijdigheid. Er mag toch op zijn minst verwacht worden van een verzoeker dat die niet alleen duidelijk, maar ook consequent vermeldt en zonder fout wie hij vreest in zijn land van herkomst. U geeft echter geen eenduidig antwoord en springt van de hak op de tak om toch maar een mogelijke verklaring te bieden voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Bovengenoemde zaken hebben een nefaste impact op uw vermeende oprechtheid aangaande uw vrees tegenover Daesh. Daarenboven, aangezien uw relaas met betrekking tot uw vrees tegenover Daesh op verschillende vlakken als volledig ongeloofwaardig wordt beschouwd, vervalt bijgevolg ook de vrees die u koestert tegenover de familie van de mensen die door Daesh werden gedood en wiens dood zij zouden willen wreken op iedereen die met Daesh samenwerkte.

Als laatste punt voegt het CGVS er nog aan toe dat de dood van uw broer S.(...) G.(...) die werd neergeschoten door Daesh omdat hij les volgde aan een landbouwschool geen bewijs aanlevert voor een reële vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde. Allereerst heeft u zelf nooit op een landbouwschool gezeten die tot de overheid toebehoorde. Daarnaast levert u geen enkel begin van bewijs af omtrent het overlijden van uw broer en de wijze waarop hij is gedood.

Ook is het merkwaardig dat uw broer, ondanks een eerdere waarschuwing van Daesh aan zijn adres, geen enkele voorzorgsmaatregel nam en gewoon naar school bleef gaan (CGVS p. 8). Gezien de gewelddadige reputatie van deze organisatie doet dit twifelen aan deze werkelijke bedreiging. Ook bent u niet onmiddellijk na zijn dood gevlucht, aangezien hij eind 2019 gedood werd en u pas maanden nadien vertrok, wat aantoont dat u na dit incident zelf niets te vrezen had. Bijgevolg zijn er goede redenen om aan te nemen dat zulke feiten u niet zullen overkomen bij een terugkeer aangezien deze vervolging van een familielid in het verleden geen betrekking heeft op of een connectie heeft met uzelf en uw dossier.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u uw originele taskara afgegeven, alsook een kopie van zowel de taskara als het paspoort van uw vader, een kopie van een certificaat van de landbouwschool van uw broer, een foto en video van uw eigen diploma-uitreiking, een kopie van de oproepingsbrief van Daesh, papieren van de Belgische politie in verband met het verliezen van enkele van uw documenten en de enveloppe waarin uw documenten vanuit Afghanistan zijn opgestuurd. De taskara's, het paspoort, het schoolcertificaat en de video bevatten louter persoonsgegevens van uzelf, uw vader en uw broer die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Aan privé-foto's, kopieën en foto's van kopieën kunnen ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De documenten die u voorts voorlegde, waaronder de enveloppe en de papieren van de politie, zijn tonen enkel aan dat u hier aangifte deed van het verlies van uw annex 26. Enkel de oproepingsbrief van Daesh is concreet gelinkt aan uw vrees, maar daar kan u bitter weinig over vertellen. U weet nauwelijks wat er in geschreven staat, ondanks dat u Pashtou kan lezen, en u heeft zich ook niet de moeite genomen om het Arabische gedeelte door iemand anders te laten vertalen (CGVS, p. 19). Het is toch belangrijk dat u minstens weet waarom u opgeroepen wordt door Daesh vooraleer u zomaar beslist te vluchten. Daarenboven, om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Immers, documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de

periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;
- artikel 3 EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);
- de beoordelingsfout.”.

Verzoeker licht toe als volgt:

“1. DE BEOORDELING VAN HET VLUCHTRELAAS DOOR VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.. Verzoeker wenst wat dat betreft te verduidelijken dat de specifieke redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht inderdaad niet helemaal waargebeurd zijn en dat in werkelijkheid andere motieven aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, waarover verzoeker omwille van een gegronde reden aanvankelijk echter grote schaamte kende om hierover te vertellen.

De echte reden voor het vertrek van verzoeker en de persoonlijke vrees voor vervolging die hij vandaag nog steeds koestert, is namelijk de vrees om slachtoffer te worden van een eerwraak binnen een vete die is ontstaan een aantal maanden voor zijn vertrek.

Een paternaal nichtje van verzoeker, dat bij hen als weeskind inwoonde, is namelijk verkracht waardoor zijn familie verwickeld geraakt is in een vete nadat zijn vader opdracht had gegeven tot het vermoorden van een familielid van de dader.

De verkrachting vond ongeveer zes maanden voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan plaats.

Om deze verkrachting te remediëren, werd een jirga georganiseerd, maar omdat de dader ontkende dat hij haar verkracht had, weigerde hij deze jirga te respecteren en te aanvaarden. Vervolgens heeft verzoekers vader opdracht gegeven om een familielid van de dader te vermoorden. Dit was ongeveer 2 à 3 maanden voor zijn vertrek.

De familie van de dader heeft zich op haar beurt gewraakt door verzoekers vader te vermoorden. Verzoeker is dit te weten gekomen nadat hij Afghanistan al had verlaten.

Omwille van het feit dat verzoeker angst had om te zeggen dat zijn familie iemand heeft laten vermoorden en zich hier dan ook erg voor schaamt, heeft hij hier nooit over durven vertellen – pas na meerdere consultaties met zijn advocaat is dit aan het licht gekomen.

Verzoeker is, als oudste zoon na de dood van zijn broer, degene die in feite de moord op zijn vader zou moeten wreken, dit vormt dan ook de echte aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn actuele vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan. Ook vormt dit een ernstige aanwijzing van het hypertraditionele milieu waaruit verzoeker, als pasjtoen uit Nangarhar, afkomstig is.

Hoewel verzoeker beseft dat deze verklaringen post factum zijn, meent hij wel dat de ware toedracht van zijn vervolgingsvrees verder onderzocht dient te worden nu hij niet eerder in staat was om hierover te vertellen, omwille van de grote schaamte die rond dit onderwerp heerst.

Verzoeker beseft dat hij op basis van de medewerkingsplicht die op hem rust geacht wordt alle redenen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, maar verzoekt Uw Raad om met bovenstaande verklaringen rekening te houden en hier begrip voor op te brengen, zodat verzoeker de kans kan krijgen om in alle vertrouwen de ware toedracht van zijn verzoek om internationale bescherming te verduidelijken.

2. HET ONDERZOEK NAAR DE NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING OMWILLE VAN EEN (TOEGESCHREVEN) VERWESTERING

Ten twee meent verzoeker dat er hoe dan ook voldoende aanleiding bestaat om een beschermingsstatus toe te kennen op basis van een bepaalde mate van (toegeschreven) verwestering als gevolg van het langdurige verblijf van verzoeker in België.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing echter louter dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan afgeleid worden dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in het Westen verbleven heeft, kan volstaan om in geval van terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen – waarin het echter niet zomaar gevolgd kan worden (zie infra).

Verwerende partij meent dat dit afgeleid kan worden uit de eerder geciteerde EUAA Country Guidance van april 2022, waaruit zou blijken dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen een risico op gegronde vrees voor vervolging lopen. Volgens verwerende partij kunnen personen die terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, wat slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd kan worden als vervolging.

Verwerende partij stelt dat de Taliban enerzijds begrip toont voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen zonder dat dit te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar dat er anderzijds een narratief bestaat ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat de negatieve perceptie betreft, kan volgens verwerende partij uit de aanwezige informatie nergens afgeleid worden dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Want, volgt verwerende partij, indien er namelijk ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat er bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, rekening gehouden moet worden met risicobepalende omstandigheden, die ook verder in het verzoekschrift aan bod komen.

Verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoeker dit in concreto moet aantonen, maar dat hij daartoe in gebreke blijft omdat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade. Evenmin zou blijken dat verzoeker specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat hij niet gevisieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verwerende partij besluit dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van een verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, wat geïndividualiseerd en geconcretiseerd moet worden.

Verwerende partij komt echter tot deze conclusies zonder dat het hier verder onderzoek naar gevoerd heeft, laat staan aan verzoeker de kans geboden heeft om dit verder toe te lichten of om dit aan een grondig onderzoek te onderwerpen, door de risico's in dat verband zorgvuldig te onderzoeken (zie infra), door objectieve informatie die over dit onderwerp beschikbaar is bij de beoordeling te betrekken of door verzoeker de kans te geven elementen in dat verband kenbaar te maken.

Verzoeker meent dat verwerende partij met dergelijke motivering niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals die uit zijn verklaringen en neergelegde documenten blijken.

In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, kan er in hoofde van verzoeker, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering', die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben.

Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, maar ook zijn gedrag en zijn leven hier, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing.

Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban.

Uit bepaalde van deze bronnen blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Anders dan verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt voor te houden is het belangrijk dat het niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.

3.1. Begrip 'verwestering' en toegepast in geval van verzoeker

3.1.1. Begripsomschrijving

Vooreerst is het belangrijk het begrip 'verwestering', specifiek in de Afghaanse context, voldoende te duiden.

Hoewel een rapport van UK Home Office stelt dat er geen duidelijke definitie voorhanden is van wat 'verwestering' betekent of inhoudt, kan hier wel degelijk een duidelijke omschrijving van gemaakt worden, specifiek gesteund op beschikbare informatie over 'verwestering' ten opzichte van Afghanistan.

Het begrip 'verwestering' kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa.

In toepassing van artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet, is het bovendien niet vereist dat men effectief de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging. Het is voldoende dat deze toegeschreven worden door de actor van vervolging:

[citaat artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet]

Uw Raad erkent uitdrukkelijk in diens arrest nr. 228.243 van 30 oktober 2019 dat zelfs als een verzoeker verklaart nog steeds gelovig te zijn dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban, wel degelijk beschouwd kan worden als een afvallige, waarbij het verwijst naar artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet:

[citaat arrest RvV 30 oktober 2019, nr. 228 243]

Er kan bijgevolg een onderscheid worden gemaakt tussen daadwerkelijke 'verwestering' en gepercipieerde 'verwestering'.

Bij daadwerkelijke 'verwestering' bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging.

In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van 'verwestering' aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van 'verwestering' wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, in casu in Europa.

De notie van gepercipieerde 'verwestering' is in het geval van verzoeker te meer van belang, nu de mate van 'verwestering' in Afghanistan voornamelijk een door de traditionele, conservatieve Afghaanse samenleving toegeschreven eigenschap is, die zich niet louter beperkt tot een daadwerkelijke, reële of fysieke uiting van dergelijke kenmerken.

In de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationaal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, om als iemand beschouwd te worden die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen, waardoor vermoed wordt dat men de internationale gemeenschap zou steunen.

Friederike STAHLMANN, Afghanistan-experte en veelvuldig geconsulteerd antropologe, voert al jaren onderzoek naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Op basis van jarenlang gedetailleerd veldonderzoek vormen haar uitzonderlijke expertise, kennis, ervaring en bevindingen de basis voor veel rapporten van (niet-)gouvernementele organisaties die onderzoek doen naar landeninformatie, zoals bijvoorbeeld een rapport van OSAR van maart 2021. Haar meest recente rapport, dat een update is van haar eerdere vaststellingen, dateert van juni 2021 en omvat de gehele onderzoeksperiode van december 2016 tot en met eind november 2020.

Uit haar blijkt dat het heel eenvoudig is om Afghaanse onderdanen die na een verblijf in het Westen terugkeren, als 'verwesterd' te identificeren. Volgens STAHLMANN wordt de term 'qarb-zadeh' in Dari (letterlijk: 'verwesterd') gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, bijvoorbeeld via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt

'verwesterd' te zijn. Volgens haar worden *alle* Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

Een bepaalde mate van 'verwestering' heeft dus niet enkel betrekking op duidelijk zichtbare kenmerken zoals tatoeages of haarstijl, maar ook op uitdrukkingen, emoties, oogcontact, houding, gebaren en zelfs sociale interacties. Doordat de tekens van verwestering soms erg subtiel zijn, kan men deze niet altijd eenvoudig verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Afghanen die uit het Westen terugkeren zijn, volgens onderzoek, zeer gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden. Volgens de Country Guidance van EUAA van april 2022, waaruit ook verwerende partij haar informatie put, kunnen personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen, inderdaad als niet-Afghaans gezien worden en gaat het dan om personen die terugkeren naar Afghanistan na een tijd in Westerse landen te hebben doorgebracht:

[citaat

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf

Ook andere, oudere studies wezen reeds eerder in dezelfde richting, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals bv. het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen:

[citaat Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returned to Kabul" van augustus 2017] In ditzelfde rapport omschrijft Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security aan het Centre for International Security & Resilience van de Universiteit van Cranfield, in detail de perceptie die gepaard gaat met een terugkeer uit het Westen en de invloed van een 'Westerse' levensstijl:

[Ibid.]

3.1.2. Verwestering in hoofde van verzoeker

De factoren die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand 'verwesterd' is, zijn dus gebaseerd op kleine, soms triviale gedragsveranderingen of uiterlijke kenmerken, die echter zeer gemakkelijk te identificeren zijn in de context van de traditionele Afghaanse maatschappij, zoals een bepaald accent, een ongepaste manier van kijken of een bepaalde houding.

Daarbovenop wordt vastgesteld dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat, hoewel er vermoed wordt dat hij meerderjarig was bij aankomst in België, hij nog steeds relatief jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan midden 2020 en dat hij, na een traject van een achttal maanden, doorheen verschillende Europese landen, op nog steeds relatief jonge leeftijd in België is aangekomen. Het is in zijn geval alleszins doorslaggevend dat hij ondertussen al meer dan 2 jaar geleden vertrokken is uit Afghanistan en al meer dan anderhalf jaar, onafgebroken, in België verblijft.

Verzoeker heeft dus geen enkele recente ervaring met met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische manier van leven die door de Taliban wordt opgelegd.

In dit verband wenst verzoeker ook te benadrukken dat hij in België sinds enige tijd een relatie heeft met een vrouw. Ter staving van deze relatie zal hij trachten de nodige stukken bij te brengen in het kader van deze procedure. Hieruit kan in ieder geval afgeleid worden dat verzoeker er bepaalde, liberale en op verdraagzaamheid, individuele vrijheid en Westerse waarden en principes op nahoudt en niet bepaald nog volgens de islamitische geloofsleer handelt.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet echter herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet bij deze beoordeling ook voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername was er een groot risico als 'verwesterd' beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden.

De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, 'Westerse' levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een islamitisch buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is. Verder is het eveneens van belang dat verzoeker afkomstig is uit een zeer traditionele omgeving, met zeer conservatieve tradities zoals de eerwraak, zoals ook blijkt uit bovenstaande verduidelijkingen.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden dat verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 2,5 jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en gedurende zijn verblijf in België;
- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van meer dan 1,5 jaar en het verblijf tout court van meer dan 2 jaar buiten Afghanistan, in het Westen, en het ontbreken van enige recente ervaring met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische manier van leven die door de Taliban wordt opgelegd;
- de zichtbaarheid van verzoeker omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sportief, sociaal en taalkundig niveau.

3.2. Risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden

3.2.1. Gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3 Vw.)

3.2.1.1. Vervolgingsvrees

Zoals uit het vorige onderdeel blijkt, doet het er bij de beoordeling van de nood aan bescherming niet toe of de teruggekeerde persoon in kwestie werkelijk een mate van verwestering vertoont (door bv. uiterlijke, gemakkelijk te onderscheiden kenmerken) of dat deze kenmerken slechts aan hem toegeschreven worden door anderen (als gevolg van een perceptie die ontstaat na een verblijf in Europa). Sterker nog, uit (ouder) onderzoek blijkt dat het (langdurig) verblijf in het Westen voldoende aanleiding kon/kan geven om als 'verwesterd' beschouwd te worden en als gevolg hiervan vervolgd te worden.

In geval van terugkeer vreest verzoeker vervolging door de Taliban, die sinds de val van de regering midden augustus 2021 de macht over het hele land hebben overgenomen en er, hoewel door de internationale gemeenschap niet-erkend, wel de feitelijke machthebbers zijn.

Reeds vóór de machtsovername door de Taliban wezen verschillende bronnen al op het risico dat terugkerende Afghanen liepen omwille van het behoren tot een sociale groep of omwille van (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging omwille van o.a. hun verblijf in het Westen.

De eerder geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines beschouwen het profiel van personen die als 'verwesterd' gezien worden ook als risicoprofiel, onder de categorie van personen die geassocieerd worden met of beschouwd worden als voorstanders van de regering en de internationale gemeenschap, inclusief de internationale strijdkrachten:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>]

UNHCR verwijst in de Eligibility Guidelines uitdrukkelijk naar landeninformatie waaruit blijkt dat Afghanen die uit het Westen terugkeren bedreigd, gefolterd en zelfs gedood werden door o.a. de Taliban, omdat ze als 'vreemdelingen' of als spionnen van een Westers land beschouwd werden.¹³ UNHCR identificeerde personen die terugkeerden naar Afghanistan vanuit het Westen toen al als een bijzonder kwetsbare groep die op die basis nood kon hebben aan bescherming:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

In een rapport van Asylös van november 2021, na de machtsovername door de Taliban dus, werd eveneens verwezen naar het feit eerder informatie er al op wees dat Afghanen die als 'verwesterd' gezien worden het risico lopen slachtoffer te worden van gerichte vervolging:

[citaat Asylös, "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over" van November 2021]

Verwerende partij meent dat het eventuele bestaan van een negatieve perceptie van Afghanen die het land verlaten hebben, geen aanleiding kan geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Ook dit strookt niet met de informatie waarop verwerende partij zich nota bene zelf baseert.

Volgens de meest recente Guidance Note van EUAA kunnen de daden waaraan 'verwesterde' personen blootgesteld worden, namelijk neerkomen op vervolging, bv. als gevolg van geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen. Ook stelt het dat discriminatie kan leiden tot vervolgingsdaden:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

Op basis van jarenlang onderzoek heeft Friederike STAHLMANN (zie eerder) de ervaringen gedocumenteerd van Afghanen die uit Duitsland zijn gedeporteerd naar Afghanistan.

In het eerder geciteerde OSAR-rapport worden de bevindingen van haar veldonderzoek dat ze tussen 2016 en 2019 heeft uitgevoerd, als volgt samengevat – hoewel deze vaststellingen van vóór de machtsovername door de Taliban dateren, kunnen zij niettemin een nuttige leidraad vormen bij de actuele beoordeling van de mogelijke risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden.

Vooreerst is geweld tegen Afghanen die uit het Westen terugkeren niet alleen frequent, maar ook voorzienbaar en doet het zich bijzonder snel voor. Uit een studie blijkt dat bijna alle terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met geweld, waarvan de helft aangaf dat hun lang verblijf in Europa de oorzaak van het geweld was. Een aantal door haar gemonitorde teruggekeerde Afghanen leefden ondergedoken uit vrees om mishandeld of gedood te worden:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

Verder worden terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de Taliban, maar eveneens van hun familie en de brede Afgaanse bevolking. Ze kunnen ervan beschuldigd worden ongelovig ('kafir') te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ze kunnen ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen:

[Ibid.]

STAHLMANN stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Zo gaf ze het voorbeeld van een Afgaanse man die in elkaar werd geslagen omwille van zijn connecties met Duitse journalisten en werd een Afgaanse familie uit haar huis gezet omdat de terugkeerder gehuwd was met een Duitse vrouw:

[Ibid.]

Daarnaast verhoogt het risico op geweld tussen gemeenschappen omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid die de gemeenschap vertoont ten aanzien van terugkeerders:

[Ibid.]

Verder stelt ze dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban gezien kan worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid:

[Ibid.]

Bovendien rapporteerden meerdere terugkerende Afghanen dat ze in hun dagelijkse leven bedreigd, achtervolgd of zelfs aangevallen werden en als ongelovigen of verraders beschouwd werden:

[Ibid.]

Verder is er sprake van een groot risico op intra-familiaal geweld, waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Ook mannen die in het buitenland gehuwd waren, zonder toestemming van beide families, werden het slachtoffer van vervolging:

[Ibid.]

Volgens STAHLMANN kan het loutere verblijf in Europa een reden zijn voor vervolging door de Taliban. Het verblijf en de vlucht naar Europa wordt door de Taliban gezien als een daad van politiek verzet (zie ook infra).

Voor de Taliban doet het er in dit opzicht niet toe of de persoon in kwestie al dan niet 'verwesterd' is. Het loutere feit dat ze op de hoogte zijn van de reis naar Europa of dat er een vermoeden is van niet-islamitisch gedrag in Europa kan voldoende zijn om vervolgd te worden:

[Ibid.]

Ten slotte blijkt uit verschillende bronnen dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen:

[Ibid.]

Ook andere bronnen vermelden eveneens verschillende concrete gevallen waarin terugkerende Afghanen geconfronteerd werden met (dodelijk) geweld, omwille van uiteenlopende redenen, zoals een verblijf in Europa, geen baard dragen of verdacht worden van samenwerking met 'ongelovigen':

[Ibid.]

STAHLMANN heeft de resultaten van haar jarenlange onderzoek in juni 2021 geactualiseerd in een nieuw rapport, waarin de meest recente onderzoeksresultaten verzameld en geanalyseerd werden over teruggekeerde Afghanen die ze heeft opgevolgd tot en met november 2020. In dat rapport documenteerde ze de ervaringen van 113 van de 908 Afghanen die tussen december 2016 en maart 2020 uit Duitsland (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

Ook uit deze geactualiseerde onderzoeksresultaten blijkt duidelijk dat Afghanen die uit het Westen terugkeren een risico op vervolging lopen.

3.2.1.2. Vervolgingsgronden

De meerderheid van de door haar onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. STAHLMANN stelt dat ze door de Taliban bijvoorbeeld als vijanden beschouwd worden en daarom vervolgd worden omdat ze naar Europa waren gevlucht. Volgens haar vormt de beschuldiging van 'verwestering', van 'immoreel' gedrag in Europa, alsmede van afvalligheid van de islam, door omgang met ongelovigen, niet alleen een bedreiging die uitgaat van de bevolking en de Taliban, maar ook van hun eigen familieleden.

Een ander belangrijke risico dat STAHLMANN documenteert, is het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden aan schuldeisers die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Al deze gevaren bedreigen vervolgens ook de familieleden van de terugkeerders. De sociale uitsluiting (zie ook verder) die zij door deze gevaren ondervinden, en de stigmatisering omwille van hun 'verwesterd' gedrag, vergroten het risico om slachtoffer te worden van algemeen geweld, door misdaad of vervolging om andere redenen.

Meer dan 60% van de teruggestuurde Afghanen in haar onderzoek werd getroffen door geweld na terugkeer. Hoewel de meesten wel speciale bescherming konden krijgen in door Duitsers gefinancierde 'schuilplaatsen', kwam over het algemeen ongeveer 90% in aanraking met geweld.

Ze stelde eveneens dat degenen die in Afghanistan geen sociale netwerk hebben, dat permanent in staat en bereid is hen te steunen, noch de kans op terugkeer via een visumprocedure, noch de middelen om te vluchten heeft, de enige overlevingsstrategieën er gewoonlijk in bestaan om zich aan te sluiten bij gewapende groeperingen of criminele bendes.

Ook schatte STAHLMANN zelfs toen al in dat de onvoorwaardelijke terugtrekking van de internationale troepen en een eventueel vredesverdrag niets zou veranderen aan het gebrek aan perspectief. Ze stelde dat zelfs van een vredesverdrag niet verwacht kan worden dat het een einde maakt aan de vervolging door de Taliban en de sociale omgeving, en daarmee aan de levensbedreigende sociale uitsluiting.

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban, blijkt dus duidelijk dat een 'verwesterde' Afghaan een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Het maakt daarbij niet uit of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

Het criterium van politieke of religieuze overtuiging heeft betrekking op kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft.

Hierbij doet het er niet toe of de politieke overtuiging, in de zin van artikel 48/3, §4, e), al dan niet gelinkt is aan de Staat of het overheidsbeleid. Deze overtuiging moet louter verband houden met één van de potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden. Het feit dat Afghanen het land hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban kan in die zin gepercipieerd worden als een daad van verzet tegen het beleid en de methodes van de Taliban, waardoor Afghanen kunnen blootgesteld worden aan daden van vervolging (zie ook eerder).

Uw Raad kende in diens arrest nr. 245.004 van 27 november 2020 de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestond dat de verzoeker in kwestie zou blootgesteld worden aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

Ook in het arrest nr. 232.252 van 5 februari 2020 oordeelde uw Raad dat er een vrees voor vervolging bestond vanwege de vermeende politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet:

[citaat RvV 5 februari 2020, nr. 232.252]

Daarnaast kan ook een religieuze overtuiging toegeschreven worden aan terugkerende Afghanen. Zo hebben vele Afghanen, na aankomst in Europa, hun geloof aan de kant geschoven of hun religieuze activiteiten, zoals bidden of vasten, sterk afgebouwd. Maar ook Afghanen die nog steeds moslim zijn kunnen gepercipieerd worden als niet-religieus door de Taliban, wat tot vervolging kan leiden. Volgens artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet doet het er niet toe of men effectief deze overtuiging toegedaan is:

[citaat artikel 48/3, § 5, Vreemdelingenwet]

Verder kan de groep van verwesterde Afghanen ook een specifieke sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet. Een groep vormt o.m. een specifieke sociale groep indien leden ervan een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en bovendien als afwijkend wordt beschouwd.

Hierboven werd reeds uiteengezet op welke vlakken jonge Afghanen beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur. Sommige van deze waarden of gewoonten zijn zodanig fundamenteel geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen (terug)vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban.

EUAA herhaalt in de meest recente Country Guidance van april 2022 dat de vervolging in sommige gevallen inderdaad ingegeven kan zijn door religieuze en/of (vermeende) politieke redenen of zelfs omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. De vervolgingsvrees kan bijvoorbeeld gegrond zijn op basis van een gemeenschappelijke eigenschap of overtuiging die zo fundamenteel is voor de identiteit of het geweten dat men niet gedwongen mag worden er afstand van te doen (verzet tegen culturele, sociale of religieuze normen en de onwil om daaraan te voldoen). Ook kunnen ‘verwesterde’ personen die terugkeren, in de huidige Afghaanse context beschouwd worden als personen met een eigen identiteit, omdat zij als ‘verschillend’ beschouwd kunnen worden (zie eerder) en door de omringende samenleving met stigma en discriminatie geconfronteerd kunnen worden (zie verder):

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

Ook Afghanistan-experte Friederike Stahlmann meent dat de vlucht naar en het verblijf in Europa als een daad van politiek verzet beschouwd kan worden door de Taliban, voor wie het er niet toe doet of de persoon in kwestie al dan niet ‘verwesterd’ is. Het feit op de hoogte te zijn van de reis naar Europa of een vermoeden van niet-islamitisch gedrag in Europa, kan voldoende reden zijn voor vervolging:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Volgens STAHLMANN is het niet noodzakelijk een sterk veranderd gedrag, maar het verblijf in het Westen zélf dan aan de basis van het gevaar ligt:

[Ibid.]

Verder stelt STAHLMANN dat de notie van ‘ongelovige’ niet noodzakelijk gelinkt is aan religie maar dat dit ook een uiting van politiek verzet kan zijn, in die zin dat de persoon in kwestie zich – werkelijk of gepercipieerd – tegen het beleid van de Taliban gekeerd heeft, zowel op religieus als op politiek vlak:

[Ibid.]

Zoals eerder werd uiteengezet, heeft de perceptie van ‘verwesterd’ te zijn betrekking op gemakkelijk herkenbare kenmerken die zodanig verbonden zijn met de identiteit en het gedrag van verzoeker, als gevolg van diens verblijf in Europa, dat zij uiterst moeilijk of zelfs onmogelijk te veranderen zijn in geval van terugkeer. Daarom zal het, in het geval van verzoeker, eveneens uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk zijn om te ontkomen aan de perceptie van ‘verwesterd’ te zijn. Hieruit volgt dat het voldoende aannemelijk is dat een van deze vervolgingsgronden hem zal toegedicht worden door de Taliban, die in casu uiteraard ook de actor van vervolging is.

Naar analogie kan ook nog verwezen worden naar de vaststelling van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi over de vraag of het redelijk is van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften:

[citaat EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk]

3.2.2. Stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting (artikel 48/4, §2, b) Vw.)

Opvallend is dat het EHRM in deze zaak benadrukte dat het risico nog groter is voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn geweest om als ‘verwesterd’ gezien te worden. Er kan dus een zekere parallel getrokken worden voor Afghaanse onderdanen die door de Taliban als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen

worden na een jarenlang verblijf buiten Afghanistan, zoals voor verzoeker het geval is, nu ze door de huidige strikt islamitische regels nog meer kunnen opvallen en er dus een groter risico op vervolging is. Zoals hierboven in detail werd uiteengezet, lopen gepercipieerd 'verwesterde' Afghanen in geval van terugkeer vooreerst het risico op vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarnaast riskeren ze eveneens geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, dat tot stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting kan leiden. Als gevolg kunnen zij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.

Dit blijkt andermaal uit verschillende vaststellingen in de eerder geciteerde bronnen.

Ten eerste wijst Friederike STAHLMANN er in haar meest recente rapport op dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting. Ze wijst op de extreme armoede waarmee 93% van de Afghaanse bevolking reeds te kampen had nog vóór de snelle escalatie van de precaire humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban en stelt vast dat 75% van de teruggestuurde Afghanen hoofdzakelijk van particuliere steun uit het buitenland leefde, dat slechts één man een baan had met een leefbaar loon en dat bijna 15% gedeeltelijk of permanent dakloos was en geen beschutting had tegen de weersomstandigheden. De tijdelijke en gedeeltelijke financiering via terugkeerbijstand, waartoe slechts enkele repatrianten toegang hadden, had ook in 2021, nog voor de machtsovername, geen effect op het gebrek aan vooruitzichten en bescherming. De meest voorkomende reden om steun zoals onderdak te weigeren was bovendien het risico om zelf in gevaar gebracht te worden. Voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, bestaat de enige overlevingsstrategie er meestal in om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat ze hun familie met hun verwachtingen teleurstellen, als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd worden en zelfs een veiligheidsrisico vormen. Tot slot voorspelde ze, met het oog op de machtsuitbreiding van de Taliban, dat gezinnen nog minder het risico zullen kunnen nemen om zogenaamd of werkelijk 'verwesterden' op te nemen en sociaal en economisch te (re-)integreren.

Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap dreigen gezien te worden als 'besmet', rust er ook een 'mislukkingsstigma' op hen (stigma of failure). Dit wordt besproken door SCHUSTER en MAJIDI in hun artikel *Deportation Stigma and Re-migration*. Migratie naar Europa schept namelijk verwachtingen binnen de Afghaanse gemeenschap, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een persoon dan terugkeert, wordt dit vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of van luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn of haar familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit 'stigma of failure', bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving.

Ook EUAA en OSAR merken op dat stigma en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaken van de behandeling van Afghanen die terugkeren uit het Westen:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

[citaat https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf]

Oudere informatie bevestigt het stigma en de sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, met ontbering, problemen en risico's voor maatschappelijke re-integratie tot gevolg. Zoals Afghanistan-experte Anicée VAN ENGELAND in het verleden vaststelde, kunnen deze redenen voor uitsluiting op basis van verblijf in Europa ogenschijnlijk triviaal zijn:

[citaat Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returned to Kabul" van augustus 2017]

Ook uit het onderzoek van de wetenschappers Ceri OEPPE en Nassim MAJIDI uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat verschillende praktische en sociaal-culturele elementen omvat en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verder blijkt ook uit een studie uit 2016 van Marieke VAN HOUTE dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld en sterk afhankelijk zijn van een familiaal netwerk.

Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienwijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit, in het licht van de veranderde omstandigheden, grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind op lokaal en/of familiaal niveau met stigma en discriminatie geconfronteerd werden. Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Er zijn bovendien aanwijzingen dat dit, gebaseerd op rapporten van vóór de val van de Afghaanse regering, vandaag nog meer het geval kan zijn dan ervoor – wat in het volgende onderdeel aan bod komt. In ieder geval moeten deze omstandigheden onderzocht en geanalyseerd worden in het licht van de catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis (zie infra).

3.2.3. Actueel voldoende aanwijzingen voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als ‘verwesterd’ beschouwde personen

Ook na de machtsovername door de Taliban bestaat er een redelijk en gegrond vermoeden dat personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, zoals verzoeker, een reëel risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikels 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

Zo wijst o.m. de Country Policy and Information Note van de UK Home Office van april 2022 op het risico voor personen die geacht worden de culturele of religieuze voorschriften overschreden te hebben (waaronder ook personen die als ‘verwesterd’ beschouwd worden) op mensenrechtenschendingen, waaronder moord, foltering, bedreiging en intimidatie. De huidige informatie wijst erop dat dit risico ook geldt voor personen die als ‘verwesterd’ beschouwd worden na een periode in het Westen te hebben doorgebracht, omdat men zich niet schikt naar de strikte interpretatie van de sharia door de Taliban:

[citaat

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf]

EUAA herneemt in de Country Guidance van april 2022 eerst kort de eerder samengevatte risico's voor als ‘verwesterd’ beschouwde Afghanen, om te besluiten dat er, ondanks de beperkte informatie, voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de Taliban blijkt:

[citaat

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

Minstens moet het huidige risico grondiger onderzocht worden in het licht van de huidige situatie na de overname en met inachtnaam van omstandigheden die van invloed zijn op dit risico.

In een eerder rapport van januari 2022 werd ook al gewaarschuwd voor het negatieve narratief dat gepaard met een vertrek uit Afghanistan:

[citaat

https://www.ecoi.net/en/file/local/2066332/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf]

In de update van de Country Guidance van EUAA van april 2022 worden deze risico's bevestigd en verder verduidelijkt:

[citaat

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

In deze update wordt verder benadrukt dat de daden waaraan ‘verwesterde’ personen blootgesteld kunnen worden, zo ernstig kunnen zijn dat zij neerkomen op vervolging. Daarbij wordt, zoals verwerende partij ook stelt, gepreciseerd dat rekening gehouden moet worden met risicobepalende elementen, zoals het gewijzigde gedrag, de regio van herkomst – waarbij de nadruk wordt gelegd op plattelandsgedebieden en eventuele lokale verschillen in de toepassing van Taliban-regels –, een conservatieve omgeving, de leeftijd – er wordt benadrukt dat het voor kinderen van een bepaalde leeftijd moeilijker kan zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de strikte sociale regels in Afghanistan –, de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de persoon in kwestie:

[Ibid.]

In een rapport van OSAR over Afghaanse risicoprofielen wordt ook nog gesteld dat Afghanen die terugkeerden vanuit het Westen reeds vóór de machtsovername blootgesteld werden aan vervolging omdat ze als ‘verwesterd’ gezien werden en dat men kan verwachten dat deze potentiële dreiging onder het nieuwe, conservatief-religieuze regime zal blijven bestaan:

[citaat

https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf

Verder stelt EUAA ook nog in het door verwerende partij geciteerde rapport van januari 2022 (p. 56-57) dat het risico voor Afghanen die Afghanistan hebben verlaten, erin bestaat dat ze als personen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor dingen die ze hebben gedaan, gezien zullen worden, alsook dat enkel Afghanen die het land verlaten hebben uit economische redenen (en dus op legale wijze om in het buitenland te werken) getolereerd worden.

Dat het beleid van de Taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen, wordt eveneens bevestigd in recentere berichtgeving, waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden wordt gelegd. De de facto-regering verklaarde dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten, wat verboden wordt, tenzij de bestemming bekend is:

[citaat <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/taliban-restrict-afghans-going-abroad-draws-criticism-uk-envoy-2022-02-28/>]

De woordvoerder van de Taliban verduidelijkte dat dit verbod enkel geldt voor Afghanen die zonder duidelijke bestemming, illegaal het land zouden verlaten en niet voor economische redenen (wat een namelijk inkomen voor het land betekent), met een paspoort:

[citaat <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176922>]

Dit verbod op irreguliere immigratie werd bevestigd in meer recente berichtgeving. Het is nog niet duidelijk welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben, hoeft geen betoog.

Bovendien zullen de Taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen verbleven heeft.

Verzoeker verliet Afghanistan namelijk zonder dat hij een Afgaans paspoort had op het moment van zijn vertrek. Indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afgaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraad.

Indien verzoeker met het vliegtuig zou reizen, zal daarnaast ook zijn vliegticket een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Ook indien hij over land zou reizen in Afghanistan, dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer zijn verblijf in het Westen verraden.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, niet alleen in geval van een identiteitscontrole, maar ook na een eenvoudige ondervraging waarmee gemakkelijk ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (zoals eerder werd uiteengezet).

De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban en Afghanen worden streng gecontroleerd bij checkpoints van de Taliban:

[citaat https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0393_NL.html]

[citaat <https://www.aljazeera.com/gallery/2021/12/9/afghanistan-taliban-fighters-urban-checkpoints-herat-photos>]

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2068625.html>]

Volgens de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, is er bij controleposten reeds sprake van onnodig of onevenredig geweld door de Taliban, dat tot doden en gewonden heeft geleid:

[citaat <https://www.ecoi.net/en/document/2068625.html>]

Het risico om als verwesterd beschouwd te worden aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een strenge controle uitvoert door o.a. smartphones te doorpluizen, waarbij persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd worden. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek die erop zou staan. De berichten over huis-aan-huis huiszoekingen,⁵⁶ vergeldingsacties en mensenrechtenschendingen die op grote schaal gepleegd worden,⁵⁷ beloven evenmin veel goeds.

Doordat hij verschillende checkpoints van de Taliban zal moeten passeren, loopt hij een verhoogd risico om opgemerkt te worden:

[citaat

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1069647/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf]

Ook na terugkeer in het dorp van herkomst, als dit al mogelijk kan worden geacht, zal verzoeker een verhoogd risico lopen om als 'verwesterd' beschouwd te worden. Uit een EASO-rapport van 2017 blijkt namelijk dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal

komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken. Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien bevestigt dit rapport dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is.

Tot slot moet vastgesteld worden dat ook Uw Raad in arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022 benadrukt heeft dat er een groot verschil bestaat tussen wat de Taliban zegt en uiteindelijk doet: [citaat arrest RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

3.3. Ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband

Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot het huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan dus redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van 'verwestering' nog steeds actueel en reëel is. Hoewel er dus redelijkerwijs vermoed kan worden dat Afghanen die uit het Westen terugkeren ook vandaag een ernstig risico op vervolging lopen door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als 'verwesterd' beschouwd worden, heeft verwerende partij nagelaten op concrete wijze te onderzoeken of verzoeker in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch heeft het de reële risico's in dat geval onderzocht.

De beoordeling van verwerende partij beperkt zich tot de uitsluitend eenzijdige en enge benadering van de reële, daadwerkelijke verwestering in de zin van een fundamentele wijziging van zijn identiteit of morele integriteit. Het gaat in deze eenzijdige benadering louter uit van het gegeven of verzoeker over de mogelijkheden, de capaciteiten beschikt om zich effectief aan te passen aan de diametraal met de Belgische verschillende en intussen ook nog eens sterk gewijzigde Afghaanse maatschappelijke werkelijkheid. Het houdt hierbij geenszins rekening met een eventueel gewijzigd denk- of maatschappijbeeld en gevoel of veranderde en verschillende ideeën, opvattingen, overtuigingen, enz. die verzoeker door zijn verblijf heeft opgedaan.

Verwerende partij laat de bredere betekenis van verwestering buiten beschouwing door met name op geen enkele manier rekening te houden met een 'gepercipieerde' verwestering ingevolge het langdurige verblijf van verzoeker in België. De gepercipieerde gewijzigde identiteit (die al dan niet eveneens reëel is) of morele integriteit wordt op geen enkele manier bij deze beoordeling betrokken, hoewel eerder in het verzoekschrift werd uiteengezet dat het risico op vervolging evenzeer in de perceptie van verwestering schuilt in geval van terugkeer naar een door de Taliban gecontroleerde en bestuurde samenleving. De gepercipieerde verwestering blijkt dus wel degelijk doorslaggevend te zijn en in hoofde van verzoeker is er, zoals eerder uiteengezet, zowel sprake van een gepercipieerde als een reële verwestering. Deze vaststelling is des te pertinenter en cruciaal tegen de achtergrond en in de context van de huidige situatie in Afghanistan.

Bovendien baseert verwerende partij haar motieven en hypotheses in dit verband louter op een vermoeden die geenszins steunen op objectieve landeninformatie. Het administratief dossier laat evenmin toe te besluiten op welke informatie verwerende partij zich hiervoor baseert.

Verwerende partij heeft dus in feite geen grondig, noch zorgvuldig, onderzoek verricht naar de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, maatschappelijke, religieuze, economische en taalkundige aanpassing en integratie, noch heeft de huidige Afghaanse context, met de aan de macht gekomen Taliban, hierbij betrokken. Het stelt louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen, zonder dat het hier zelf een grondig of zorgvuldig onderzoek naar gevoerd heeft. Evenmin heeft het rekening gehouden met het feit dat verzoeker Afghanistan intussen meer dan 2 jaar geleden verlaten heeft en sindsdien steeds, onafgebroken in Westerse landen, waarvan het grootste gedeelte in België, verbleven heeft.

Dit leidt dan ook tot de vaststelling dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker onvoldoende onderzocht werd cf. artikel 48/6 Vreemdelingenwet, tegen de achtergrond van de huidige situatie in Afghanistan en dat het evenmin rekening houdt met het op het moment van het nemen van de beslissing gekende arrest van Uw Raad van 31 maart 2022.

Artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet legt in deze context nochtans de verplichting op om het onderzoek op objectieve en individuele wijze te beoordelen en daarbij rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt, alsook de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (in casu een gepercipieerde 'verwestering'), de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Ook EUAA stelt uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij men ook rekening moet houden met de individuele omstandigheden (zie eerder). Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging blootgesteld zal worden, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals verwerende partij zelf stelt en zoals eerder ook aan bod kwam:

[citaat https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf]

Uit het eerder geciteerde arrest van Uw Raad blijkt eveneens dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van ‘verwestering’ een grondig individueel onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op ‘verwestering’, quod non in casu:

[citaat RvV 30 oktober 2019, nr. 228 243]

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook nog stelt dat “indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit gemeld zou zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden”, toont nogmaals aan hoe ernstig het gebrek aan een serieus en grondig onderzoek door verwerende partij is.

In werkelijkheid bestaat er namelijk amper voldoende actuele informatie over de actuele risico’s in geval van terugkeer uit Europa (!) sinds de machtsovername door de Taliban, wat natuurlijk beïnvloed wordt door het feit dat er eenvoudigweg nog geen (gedwongen noch vrijwillige) terugkeer heeft plaatsgevonden uit Europa:

[citaat <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/03/28/algemeen-ambtsbericht-afghanistan-maart-2022>]

De enige bekende terugkeercijfers hebben uitsluitend betrekking op Afghanen die uit een Afghaans buurland, voornamelijk Iran en Pakistan, zijn teruggekeerd.⁶³ Er kan niet verondersteld worden dat uit de situatie van terugkeerders uit een van deze buurlanden kan blijken dat deze evenzeer van toepassing is op terugkeerders uit Europa of andere Westerse landen. Een dergelijke vergelijking kan allesbehalve tot serieuze conclusies leiden. Migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd hebben een traditioneel compleet verschillende betekenis dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus allesbehalve als ‘westers’ beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een ‘westers’ land en een terugkeer uit een buurland.

Zeker nu er als gevolg van de huidige situatie in Afghanistan amper nog grondig (veld)onderzoek en rapportering kan plaatsvinden, is de redenering van verwerende partij problematisch en getuigt deze van een weinig ernstige verschuiving van diens verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker om het verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid een gebrek aan nood aan bescherming vast te stellen, terwijl het daarentegen wél mogelijk is om een nood aan bescherming te bepalen op basis van het profiel en de voorlopig beschikbare landeninformatie, maar ook op basis van de eerder beschikbare informatie en conclusies over de werk- en zienswijze, modus operandi, ideologie en machtsuitoefening van en door de Taliban.

Op basis van deze eerder beschikbare en uitgebreid gedocumenteerde landeninformatie omtrent de risico’s voor (gepercipieerd) ‘verwesterde’ personen en de behandeling ervan door de Taliban, zijn er dan ook voldoende gegronde redenen om te vermoeden dat er ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat.

4. HET ONDERZOEK NAAR DE SOCIO-ECONOMISCHE EN HUMANITAIRE SITUATIE IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 48/4, §2, b) VREEMDELINGENWET

Verwerende partij stelt dat het in de bestreden beslissing heeft onderzocht of de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet vallen.

Verwerende partij concludeert dat, hoewel het de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet betwist, er niet gesteld kan worden dat deze te wijten is aan gedragingen, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Uit een analyse van de beschikbare informatie leidt het af dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook dat deze voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is.

Wat dat betreft neemt verzoeker akte van de recente uitspraken van Uw Raad in arresten gewezen door kamers samengesteld uit drie rechters, waarin geoordeeld werd dat er sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, wat in casu niet het verband zou zijn.

Dit standpunt kan niet gevolgd worden in de mate dat verzoeker meent dat verder onderzoek naar de juridische draagwijdte en de juridische betekenis van de aansprakelijkheid en de toerekenbaarheid van internationaal onrechtmatig gedrag van de Taliban verder binnen het kader van het internationaal publiekrecht onderzocht dient te worden.

Verzoeker meent vervolgens dat er in casu wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes.

Uw Raad verwijst in dit verband ten eerste naar de rechtspraak van het EHRM, dat een onderscheid maakt tussen de factoren die aan de oorzaak van deze situatie liggen, met name objectieve factoren (zoals natuurfenomenen zoals droogte en watersnood en medische aandoeningen) enerzijds en het handelen of nalatigheid van actoren anderzijds.

Enkel wanneer een verzoeker, die volledig afhankelijk is van overheidsondersteuning, geconfronteerd wordt met de onverschilligheid van de overheid waardoor deze in een situatie van extreme deprivatie of een situatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, terecht komt, kan er sprake zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België, para. 253 en EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, paras. 281).

Bij deze beoordeling gaat het Hof na of de vermeende toekomstige schade in de zin van artikel 3 EVRM voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten van (niet-)overheidsactoren of uit een van nature voorkomende ziekte en het ontbreken van voldoende middelen om deze in het land van herkomst te behandelen. Het Hof baseerde zich derhalve op het feit dat noch de ziekte van verzoeker, noch de gebrekkige medische voorzieningen waren veroorzaakt door enig handelen of nalaten van de overheid of van niet-overheidsactoren (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, para. 281).

Enkel in geval er sprake is van een handelen of nalatigheid van (niet-)overheidsactoren, kan er sprake zijn van een situatie die onder artikel 3 EVRM beoordeeld kan worden.

Hoewel artikel 3 EVRM in wezen overeenstemt met de inhoud van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, 65 kan uit het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie van de Europese Unie door middel van een a contrario-redenering afgeleid worden dat de beoordeling onder artikel 48/4 Vreemdelingenwet niet noodzakelijk beperkt is tot dezelfde beoordeling als die onder artikel 3 EVRM.

Hieruit volgt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uw Raad hanteert daarbij het principe dat naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet (de de facto-overheid in casu), de verzoeker evenwel moet aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Uw Raad meent dus dat er sprake moet zijn van een opzettelijk karakter van de de facto-overheid in Afghanistan om de situatie onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet te kunnen onderzoeken. Dit betekent dat de de facto-overheid de huidige situatie gewild zou hebben of opzettelijk in stand zou houden. Het lijkt dit af uit de richtlijnen van EUAA van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor (p. 107 en 115).

Zowel EUAA als verwerende partij baseren zich in dat verband op het eerder genoemde arrest M'Bodj, waarin inderdaad geoordeeld werd dat de subsidiaire bescherming niet van toepassing was omdat de medische zorgen in casu niet opzettelijk werden ontzegd.

Het betreft hier echter een identieke beoordelingscriterium van een situatie die omwille van de aard van de situatie essentieel verschillend is.

In het geval van het arrest M'Bodj gaat het namelijk over een verzoeker met een medische aandoening waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer. Dit is dus een engere en zeer specifieke benadering van één element van een humanitaire situatie die niet te vergelijken is met de huidige uiterst precaire en algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, waarbij de vraag zich niet louter beperkt tot het voorhanden zijn van medische zorgen in het geval van een medische aandoening.

In casu gaat het dus over een verschillende situatie die niet op dezelfde wijze beoordeeld kan worden, omdat de vraag zich niet beperkt tot het aanwezig zijn van medische zorgen en de gedragingen van een (niet-)overheidsactor die hier al dan niet aan de basis zou liggen.

De voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten wordt dus louter afgeleid uit het arrest M'Bodj dat net een fundamenteel verschillende situatie betrof en niet kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan.

De schade die kan ontstaan in geval van terugkeer is niet louter het gevolg van algemene tekortkomingen en beperkt zich niet louter tot het niveau van het gezondheidsstelsel, maar is integendeel het gevolg van systemische structurele tekortkomingen die veroorzaakt werden door het gedrag (handelen én nalaten) van de de facto-overheid als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Het vereiste beoordelingscriterium van het opzettelijk gedrag van een actor gaat verder dan noodzakelijk. Het kan niet leiden tot het op gelijke wijze toepassen van de rechtspraak van het EHRM, noch van het Hof van Justitie vanwege de fundamenteel verschillende situatie die in casu aan de orde is.

Bovendien bepaalt artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet louter dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan of veroorzaakt worden door actoren, waaruit eveneens kan afgeleid worden dat van een opzettelijk handelen geen sprake moet zijn, maar een loutere toerekenbaarheid omwille van een gedraging volstaat. De vereiste van een opzettelijke gedraging vindt evenmin oorsprong in de Kwalificatierichtlijn.

De wet schrijft dus een loutere toeschrijving aan actoren voor, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest M'Bodj blijkt.

In casu moet dan ook gekeken worden naar het concrete verloop van de historische gebeurtenissen om te oordelen of er sprake is van een handelen of nalaten van een overheidsactor dat aan de basis ligt van de huidige precare situatie in Afghanistan.

In acht genomen de gebeurtenissen die zich sinds februari 2020 ontwikkeld hebben met de start van de 'vredesonderhandelingen' tussen de Taliban en de VS, zonder dat de toenmalige Afghaanse regering hierbij betrokken was; het Doha-vredesakkoord dat hieruit voortgekomen is; de terugtrekking van de Westerse militairen; de garanties die onderdeel uitmaakten van het akkoord dat het Afghaans grondgebied niet gebruikt mocht worden om internationaal terrorisme te faciliteren; het stelselmatig terugtrekken van Westerse troepen, het stopzetten van militaire steun, het sluiten van militaire basissen en het vrijlaten van duizenden gevangenen in uitvoering van het Doha-akkoord; het falen van intra-Afghaanse dialoog, wat nochtans een voorwaarde was van de onderhandelingen; het niet-naleven van de 'vredesovereenkomst' door het hervatten en de toename van offensieve operaties tegen het Afghaanse in 2021; de geleidelijke gewelddadige inname van het Afghaans grondgebied en overname van de controle over het hele land met de val van Kaboel in augustus 2021 als gevolg; het blijven ondersteunen van prominente Al-Qaeda leiders door het Haqqani-netwerk (cf. het uitschakelen van Ayman Al-Zawahiri begin augustus 2022 in Kaboel) waarmee de Doha-overeenkomst andermaal niet werd nageleefd; het internationale sanctieregime waarmee zowat alle hogere Taliban-leden gevisieerd worden; het niet-erkennen van de Afghaanse de facto-overheid omwille van dat sanctieregime en het feit dat haar leden als terroristen worden beschouwd en dus geen internationale betrekkingen kunnen aanknopen; en de tanende geloofwaardigheid van de Taliban als de facto-overheid die het proces in zijn geheel fnuikt om als legitieme regering erkend te kunnen worden en om van het opgelegde sanctieregime ontheven te kunnen worden; etc. moet dan ook tot het besluit gekomen worden dat er wel degelijk sprake is van een (niet-overheids)actor die aan de basis ligt van de huidige situatie veroorzaakt door bepaalde gedragingen, handelingen en/of nalaten, die aan haar toerekenbaar zijn.

Gelet op al deze informatie, zoals ook uitgebreid samengevat in de rechtspraak van Uw Raad,⁶⁷ moet dan ook redelijkerwijze besloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden.

Tegen de achtergrond van de aard en karakter van deze crisis dient, zoals aangevoerd, geen sprake te zijn van een intentioneel karakter van de Taliban die de huidige situatie zouden gewild hebben of er baat bij zouden hebben om deze in stand te houden. Er dient wel een louter oorzakelijk verband te bestaan tussen de handelingen of nalaten van de actor en de huidige situatie als gevolg daarvan, waarover gesteld kan worden dat dit handelen of nalaten rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot de ernst van de situatie. De huidige situatie is, cf. artikel 48/5 Vreemdelingenwet, dus overwegend veroorzaakt door en het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Vervolgens moet voldoende rekening gehouden worden met de vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa gevlucht is en aldus, hoewel intussen meerderjarig, op nog steeds zeer jonge leeftijd na jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan, geconfronteerd zal worden met een situatie van extreme armoede waarbinnen hij in zijn levensonderhoud zal moeten voorzien.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

5. ACTUELE VEILIGHEIDSSITUATIE

Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoud verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 januari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat de specifieke redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan inderdaad niet helemaal waargebeurd zijn en dat in werkelijkheid andere motieven aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, dat hij zich echter schaamde om hierover te vertellen en dat de echte reden voor zijn vertrek de persoonlijke vrees is om slachtoffer te worden van een eerwraak binnen een vete die is ontstaan enkele maanden voor zijn vlucht, is de Raad van mening dat dit een blote bewering

betreft die verzoeker niet staaft, waardoor hier geen geloof aan kan gehecht worden. Verder merkt de Raad op dat verzoeker gedurende de procedure reeds tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn vluchtmotief. Zo verklaarde hij tijdens het onderhoud met de cel minderjarigen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij problemen had met de Taliban, terwijl hij later volhardt dat hij enkel heeft verklaard dat hij beschuldigd wordt van spionage door Daesh. Het is niet ernstig dat verzoeker de redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan steeds opnieuw verandert. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoeker blijft hier echter in gebreke, waardoor dit een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Ten derde merkt het CGVS een flagrante tegenstrijdigheid op die de oprechtheid inzake uw problemen en de daaropvolgende vrees helemaal onderuit halen. Zo verklaarde u tijdens het onderhoud dat u had met de cel minderjarigen op DVZ dat u problemen had met de taliban, met name dat zij u dwongen om mee te doen met de oorlog (zie administratief dossier DVZ). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid, kan u geen eenduidige verklaring bieden. Eerst blijft u hardnekkig beweren dat u enkel heeft verklaard dat u beschuldigd wordt van spionage door Daesh. Daarna voegt u er plots aan toe dat u toch gezegd heeft dat u problemen heeft met de taliban. “Ze vroegen met wie ik problemen had en ik zei dat ik problemen had met de taliban, ze vroegen geen andere vragen.” (CGVS, p 21). Bij de vraag waarom u plots toch taliban aanhaalt terwijl u enkel problemen heeft met Daesh blijft u uiterst wazig in uw antwoord. “Sommige mensen noemen hen Daesh, sommige noemen hen Taliban. Maar hun originele naam is Daesh.” (CGVS, p. 21). Uiteindelijk concludeert u dat u toch misschien per ongeluk Taliban heeft gezegd (CGVS, p. 21). Echter, argumentatie als deze houdt gezien uw reeds incoherente relaas geen stand. Zo kan er van iemand die zijn hele leven in de provincie Nangarhar heeft gewoond toch redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze groeperingen voldoende kan onderscheiden tijdens een persoonlijk onderhoud en ze niet als uitwisselbaar behandelt of interpreteert. Zeker gezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is. Het feit dat u verklaart dat sommige mensen hen taliban noemen en anderen Daesh is geen afdoende verklaring voor zulke frappante tegenstrijdigheid. Er mag toch op zijn minst verwacht worden van een verzoeker dat die niet alleen duidelijk, maar ook consequent vermeldt en zonder fout wie hij vreest in zijn land van herkomst. U geeft echter geen eenduidig antwoord en springt van de hak op de tak om toch maar een mogelijke verklaring te bieden voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Bovengenoemde zaken hebben een nefaste impact op uw vermeende oprechtheid aangaande uw vrees tegenover Daesh. Daarenboven, aangezien uw relaas met betrekking tot uw vrees tegenover Daesh op verschillende vlakken als volledig ongeloofwaardig wordt beschouwd, vervalt bijgevolg ook de vrees die u koestert tegenover de familie van de mensen die door Daesh werden gedood en wiens dood zij zouden willen wreken op iedereen die met Daesh samenwerkte.”*

Waar verzoeker verwijst naar zijn onafgebroken verblijf in België van anderhalf jaar als jonge vluchteling, zijn relatie met een vrouw in België, de conservatieve en rurale omgeving waarvan vermoed kan worden dat hij zich hier nog moeilijk of toch niet zonder problemen zal aan kunnen aanpassen, zijn zichtbaarheid omwille van bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, aanpassing aan lokale, regionale Westerse normen etc. en het feit dat hij hierdoor als westers gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in België geen afdoende redenen zijn om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesities*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, "*Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na zijn onafgebroken verblijf in België van anderhalf jaar, zijn relatie met een vrouw in België, zijn conservatieve regio van herkomst en zijn vermeende zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering en integratie. Verzoeker laat na om zijn inburgering en integratie en zijn relatie met een vrouw aan te tonen, aangezien hij geen nieuwe elementen heeft voorgelegd in het kader van een aanvullende nota. Uit de voorliggende elementen blijkt verder geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds maart 2021 in België heeft verbleven, nadat hij al op 29 oktober 2020 in Bulgarije en op 4 februari 2021 in Oostenrijk werd geregistreerd (Eurodac), hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 20 jaar oud toen hij België binnenkwam. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtoe spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken. De in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*. Verzoeker legt leugenachtige verklaringen af doorheen zijn ganse asielrelaas, zodat een loutere verwijzing naar zijn herkomst uit ruraal Nangarhar niet betekent dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gezien de overige motieven van de bestreden beslissing door de verzoeker niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP